

Sygn. akt II KO 41/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **M. D.**

umieszczonego w zakładzie psychiatrycznym o wzmożonym zabezpieczeniu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 22 listopada 2018 r.

wniosku M. D. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 sierpnia 2010r., sygn. akt
II AKz [...], utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. z dnia
9 lipca 2010 r., sygn. akt IV K [...],
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku M. D. o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 6 sierpnia 2018 r. do Sądu Najwyższego przekazany został
przez Sąd Okręgowy w Ł. wniosek M. D. o wyznaczenie obrońcy z urzędu
do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie tego Sądu
o sygn. akt IV K [...], zakończonej prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego
w [...] z dnia 18 sierpnia 2010 r., sygn. akt II AKz [...]. Uzasadniając ten wniosek
M. D. stwierdził, iż w jego przekonaniu istnieją podstawy do wznowienia
postępowania. Wobec tego, że wnioskodawca nie wskazał, na czym opiera swoje
przekonanie i nie wskazał żadnej okoliczności świadczącej o wystąpieniu podstaw
do wznowienia postępowania, zarządzeniem z dnia 13 sierpnia 2018 r.
(doręczonym w dniu 20 sierpnia 2018 r. – k. 17), zawierającym pouczenie

o przesłankach wystąpienia z wnioskiem o wznowienie, wezwano M. D. do wskazania okoliczności, w oparciu o które domaga się przeprowadzenia postępowania przewidzianego w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego. Do dnia posiedzenia okoliczności takich wnioskodawca nie ujawnił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek M. D. jest oczywiście bezzasadny w związku z czym należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków czy też wyznaczenia obrońcy z urzędu.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (tj. obrońcy lub pełnomocnika) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Możliwość wydania wymienionej w powołanym przepisie decyzji procesowej, nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie więc miało miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335.). Stosowanie wskazanego przepisu uznać należy w związku z tym za konieczne także w tych wypadkach, w których sąd wznowieniowy w sposób niebudzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k.

Taki właśnie charakter, a więc oczywiście bezzasadny, ma wniosek złożony przez skazanego M. D.. Domagając się wyznaczenia na potrzeby postępowania wznowieniowego obrońcy z urzędu nie wskazał on na jakiegokolwiek okoliczności,

które stanowiłyby podstawę do wznowienia postępowania bądź na wniosek (art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k.), bądź też *ex officio* (art. 542 § 3 k.p.k.). Zaistnienia takich podstaw nie tylko nie wskazuje, ale nawet nie sygnalizuje powołanie się przez wnioskodawcę na potrzebę omówienia taktyki procesowej z wyznaczonym mu obrońcą. Co więcej, podstawy takiej nie ujawnił będąc pouczonego przez Sąd Najwyższy o przesłankach wznowieniowych. Ponieważ katalog podstaw wznowieniowych jest ściśle określony, zaś skazany nie ujawnił żadnej okoliczności, która spełniałaby takie kryteria, konieczne było – bez rozpoznawania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu – orzeczenie, jak w części dyspozytywnej postanowienia.